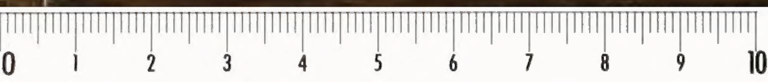
1758

D. O. M.

THESES

ANATOMICÆ ET CHIRURGICÆ.

LURIMAS inter ſpecies morborum qui hactenùs totum per Orbem fuere debacchati, quorumdam, præſertim, norunt vim & furorem, compeſcuntque Chirurgi. Quot ſe ſe monſtruosè offerunt, tot judicio, manu, ferro, flammâque, illi, datâ occaſione, debellant. Ex his autem mediis quæ frequentiùs in uſum mittuntur, illos ut fugant, nullum emiſſione ſanguinis frequentius, nullum, ut ita dicam, periculoſius.

Varie autem lædi poſſunt partes, pro ipſarum fabricâ, variè etiam iis opitulemur læſis neceſſum, quod quidem aſſequi licebit, ſtructuram ſi bene noverimus.

Cum multiplex occurrat operandi materies, & non ferat animus omnia hâc in diſputatione complecti, aneuriſma,

trumbum ; nervi punctionem prætermittimus silentio, & de aponevrosis tendinisque læsione tantùm, hìc erit quæstio. At ut securiùs hâc in semitâ gressum dirigere possimus, susceptumque tractare morbum, anatomicis facibus ducti, ibimus.

EX ANATOMIA.

I.

CORPUS humanum vulgò dividitur in truncum & extremitates : sunt duæ numero inferiores, totidemque superiores, quas tantummodò lubet pervolvere. Priores, ne ulteriùs extendantur argumenti nostri limites, omittimus.

SCAPULAM, brachium, antibrachium & manum percurremus, quam quidem ulteriorem, pro anatomico more, *in carpum, metacarpum & digitos dividendo.*

PRÆDICTÆ partes pluribus aliis constant, unamquamque expendere credimus necessum, ergo posteaquàm de tegumentis, musculis, eorumque membranâ tum peculiari cum communi, nervis, vasisque sanguiferis, ossibus tandem habuerimus sermonem, pollicitis fecerimus satis.

II.

CUTIS nomine comprehendimus velamentum corpus totum ambiens, plurimis folliculis vasorumque cujuscumque generis complicatâ intricatione refertum ; continet in suâ crassitudine plurimas glandulas, bulbosque è quibus enascuntur pili sub omni epidermidis facie jacentes, mucosum corpus (aliter dictum reticulare) super eminentes. De ipsius structurâ promptissimâque regeneratione (visu mirabile) miranda loquuntur Auctores. Dabitur forsan aliquando aliquid certiùs quàm quod hactenùs hâc de re scripserunt curiosi rerum Scrutatores. Glandularum functiones apprimè definierit quicumque illas ad crassum liquorem exprimendum præpositas dixerit. Cujus autem cutis superficie externâ, id est sub cuticulâ, se se offerunt papillæ quæ sunt extrema nervorum, basi quorum adhæret corpus reticulare, figuram

areolarum exhibens, & quas penetrant vasoum lymphaticorum extremitates. Bulbi propriis calicibus innidulantur, quorum pars posterior in textum cellularem protenditur.

III.

TEXTUM cellularem vocant Anatomici membranam multiplicem cellulas à se invicem distinctas suppeditantem cum cute conjunctas: inter musculos fibrarumque fasciculos penetrat. Has replet unctuosum corpus quod experimentis celeberrimi Malpighii in vasa sanguifera facilè profluit, pro quiete aut labore, victu plus minùsve liberiori, quantitas augetur vel diminuitur.

IV.

PILORUM historiam breviter enarrare hîc opus. Illorum structuram videre est ope microscopii. Figura est ferè cylindrica: extrema duo culmen & radix vocantur. Pars mediacorpus dici potest.

MEMBRANAM cognoscimus velum fibris innumeris vasculisque quibuscumque efformatum. Vaginam quâ continentur musculi constituit. Structura ipsius est arctissima; & fibrillæ è quibus scatet fasciculos musculorum penetrant.

MUSCULUM dividimus in extremitates & medium, tendinum aut aponevrosis nomine dabimus extremitates, *medium corpus* vocabimus. Inservit illa pars organica ad motus varios exercendos.

VASA *sunt tubuli quibus continetur sanguis* ad itum è corde usque ad extrema corporis, & reditum ad cor. Priora comprehendunt arterias, posteriora venas. Differunt inter se, 1°. Tunicis. 2°. Structurâ. Porrò illa venarum ita se habet ut valvulas offerant ad sanguinis ascensum, qui impediretur, illud ni iis suppeditasset præsidium natura.

NERVI sunt canales auxilio quorum spiritus animales eunt & redeunt.

OSSA sunt quibus partes nituntur cæteræ. Jam claudere rivos ut procedamus ad materiem, ne cessum judicamus.

EX CHIRURGIA.

I.

PHLEBOTOMIA frequens, periculoſa praxis. Quam celebrant operationem, vel minimè chirurgicis rebus imbuti. Hanc, opus quo ſanguis extrahitur è venis ſtatuimus.

II.

Id operis ad Hyppocratis ævum aut tempora Medicorum illius Principis ætatem antecedentia, rejicimus. Capræ Galenus attribuit. Si fides Plinio adhibeatur, illa operandi methodus equo marino debetur.

Ut operari valeat Chirurgus, cognoſcenda illi ſunt vaſa aperienda, inſtrumenta quorum ope celebrabitur Phlebotomia, modus agendi. *Arteriæ venæque ſecari poſſunt. Arteriæ ſcilicet eo loco quo facilis compreſſio, porrò in temporali, ergo præ cæteris aperienda.*

In noſtrâ quæſtione ſicuti ſolùm agitur de ſanguinis miſſione è brachio, de venis in illâ parte aperiendis ſcribimus.

III.

Cephalica, Mediana, Baſilica, nec non cubitalis ſe ſe objiciunt. *Prima ſita in parte ſuperiori externâque cubiti.* Altera muſculi bicipitis tendini adjacet. Tertia inferior medianâ, vicinior aut ſuperior arteriæ reperitur, & cubitalis verſus cubitum internum. Illæ omnes ad carpum procedunt.

Quod adhibetur inſtrumentum ut laudata perficiatur operatio, vocatur lanceola. Triplex pro ſtructurâ.

IV.

Vasa propter diametrum variè aperiuntur nempè rectè tranſverſim & obliquè. 1° Pungitur vena. 2° Secatur, lanceolam elevando.

Omnia chirurgo hoc in caſu utilia, parentur.

V.

Vena aperienda sæpiùs incumbit tendini bicipitis musculi. Pronatione antibrachii devitabitur offensio tendinis.

Posita ligaturâ, nisi apparuerint venæ aperiendæ, frictionibus ab infimâ parte antibrachii incipientibus ad superiorem, accelerabitur ascensus cruoris. Cavendum à punctione ni vas tactui occurrat.

Positis omnibus ad sanguinis missionem requisitis, manu inferiùs in locum pungendum locatâ, semperque hærente digito sub ipso vase ad operationem electo (quod quidem necessum pro rotantibus vasculis) ad operationem te accinges.

Plus minusve perpendiculariter fieri debet punctio pro crassitudine tegumentorum.

V I.

A trumbo, echimosi, tumore *lymphatico*, aliisque accidentibus abstinemus, solam aponevrosis aut tendinis punctionem explanare cupidi.

Sæpius pungitur aponevrosis musculi bicipitis. Dolor quem persentit æger superiùs & inferiùs eo ipso punctionis momento, sævit; à Chirurgo lanceolæ apex reluctans sentitur. Tumor, inflammatio & abscessus tandem sequuntur. Hæc ut domare possimus, iterata sanguinis emissio, anodina, emollientia resolventiaque sunt in usum mittenda. Si, nedum tumor solvatur, superfit, secundùm Artis regulas aperietur, tractabiturque plaga solerter. Tendinem ipsum infelici casu forsan perforaverint : & hoc accidens dolor acutus ab extremitate brachii ad acromion usque, nec-non apicis nimia lanceolæ resistentia, affirmant. Dolor evanescit aliquandò, verùm inflammatio partis totius, febris, convulsivi motus, apostemata sæpiùsque putredo, sequuntur.

V I I.

Ut his afferamus remedium malis, sanguinis emissio frequens & copiosa est necessaria, regimen observandum. Intùs & extus

administranda remedia quorum vi dolor leniatur. Partem offensam cataplasmate anodyno aut emolliente profuerit tegere. Arte tendo detegendus, & parti punctæ linteum spiritû Therebentinæ imbutum, superimponatur.

Si tandem hæc omnia incassùm adhibueris, Chirurgi est tendinem ipsum scalpello resecare, & secundùm Artem vulnus ad cicatrcem perducere.

Quas Theses, DEO JUVANTE, & Præside M. JOANNE LEBAS, *Artium Liberalium & Chirurgiæ Magistro, tueri conabitur* CLAUDIUS BERTHOLET, Gratianopolitanensis, *in almâ Universitate Parisiensi Liberalium Artium Magister.*

De grenoble

PARISIIS,

IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS.

Die Sabbati 25ª. Martis anno salutis 1758, à sesqui secundâ post meridiem ad septimam.

PRO ACTU PUBLICO.

ET MAGISTERII LAUREA.

Typis Viduæ DELAGUETTE, Collegii & Academiæ Regiæ Chirurg. Typographi, viâ San-Jacobæâ, sub signo Olivæ.